

Μητροπολίτης Πειραιώς για τον Οικουμενισμό.

Δημοσιεύτηκε στις Κυριακή, 04 Μαρτίου 2012 15:21 | Γράφτηκε από τον/την dominique |

 Share 77 Tweet 8 Email 1 Share 127

Αξιολόγηση Χρήστη: / 0

Χειρότερο Καλύτερο

Αξιολόγηση

Ποιμαντορική εγκύκλιος του Μητροπολίτου Πειραιώς για την Κυριακή της Ορθοδοξίας

ΠΟΙΜΑΝΤΟΡΙΚΗ ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ

ΤΟΥ ΣΕΒΑΣΜΙΩΤΑΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΠΕΙΡΑΙΩΣ ΔΡΑΠΕΤΣΩΝΑΣ ΚΑΙ ΑΓΙΟΥ ΙΩΑΝΝΟΥ ΡΕΝΤΗ κ.κ.ΣΕΡΑΦΕΙΜ
ΕΠΙ ΤΗ ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

* * * * *

Αγαπητοί Πατέρες και Αδελφοί, Τέκνα μου εν Κυρίω περιπόθητα,

Ο νέος όσιος της Εκκλησίας μας, ο Άγιος Ιουστίνος Πόποβιτς στο μνημειώδες έργο του «Όρθοδοξος Εκκλησία και Οικουμενισμός» σημειώνει: «Ο Οικουμενισμός είναι κοινόν όνομα δια τους ψευδοχριστιανισμούς, δια τας ψευδοεκκλησίας της Δυτικής Ευρώπης. Μέσα του ευρίσκεται η καρδιά όλων των ευρωπαϊκών ουμανισμών με επικεφαλής τον Παπισμό. Όλοι δε αυτοί οι ψευδοχριστιανισμοί, όλα αι ψευδοεκκλησίαι δεν είναι τίποτε άλλο παρά μία αίρεσις παραπλεύρωσ εις την άλλην αίρεσιν. Το κοινόν ευαγγελικόν όνομά τους είναι η παναίρεσις». Στο ίδιο μήκος κύματος ο μακαριστός γέροντας Αρχιμανδρίτης Χαράλαμπος Βασιλόπουλος μας δίνει την πραγματική εικόνα του Οικουμενισμού: «Ο Οικουμενισμός είναι ένα Κίνημα παγκόσμιον του Διεθνούς Σιωνισμού και έχει ως μοναδικόν σκοπόν τη πολιτικήν και θρησκευτικήν κατάκτησιν της Οικουμένης! Ο Οικουμενισμός είναι μια φοβερά λαίλαψ, που προετοιμάζεται να ξεθεμελιώση, όπως φαντάζεται, την Μίαν, Αγίαν, Καθολικήν και Αποστολικήν Εκκλησίαν” του Χριστού» Είναι άγιος τυφών των δυνάμεων του σκότους, που συγκεντρώνει την καταστροφική του μανία εναντίον κυρίως της Ορθοδοξίας, με τον σκοτεινό πόθο να την εκμηδενίση και να την αφανίση». Τέλος, ο μακαριστός γέροντας Αρχιμανδρίτης Αθανάσιος Μυτιληναίος ονομάζει τον Οικουμενισμό τελευταίο πρόδρομο του Αντιχρίστου.

Όπως η παγκοσμιοποίηση σε πολιτικό επίπεδο θέλει να ενώσει τον κόσμο και να κάνει ένα παγκόσμιο κράτος, μία παγκόσμια ηλεκτρονική διακυβέρνηση, ένα παγκόσμιο νόμισμα, μία παγκόσμια οικονομία, έτσι και ο Οικουμενισμός σε θρησκευτικό επίπεδο θέλει να ενώσει όλες τις θρησκείες (διαθρησκειακός οικουμενισμός) και όλες τις αιρέσεις (διαχριστιανικός οικουμενισμός) σε μία παγκόσμια θρησκεία, αγιφώντας και περιθωριοποιώντας τις τεράστιες, γιγαντιαίες και χαώδεις δογματικές διαφορές και ξεθεμελιώνοντας εκ βάθρων τα δόγματα και την πίστη της Ορθόδοξου Εκκλησίας. Ο Οικουμενισμός είναι η μεγαλύτερη εκκλησιολογική αίρεση όλων των εποχών, επειδή εξισώνει όλες τις θρησκείες και τις πίστεις.

Οι ρίζες του Οικουμενισμού πρέπει να αναζητηθούν στον προτεσταντικό χώρο, στα μέσα του 19ου αι. Τότε κάποιες «χριστιανικές ομολογίες», βλέποντας τον κόσμο να φεύγει από κοντά τους λόγω της αυξανόμενης θρησκευτικής αδιαφορίας και των οργανωμένων αντιθρησκευτικών κινημάτων, αναγκάστηκαν σε μια συσπείρωση και συνεργασία. Αυτή η ενωτική δραστηριότητα τους έλαβε οργανωμένη πλέον μορφή, ως Οικουμενική Κίνηση, τον 20ο αι. Και κυρίως το 1948, με την ίδρυση στο Άμστερνταμ της Ολλανδίας του λεγομένου Παγκοσμίου Συμβουλίου των Εκκλησιών - που ουσιαστικά είναι Παγκόσμιο Συμβούλιο των Αιρέσεων, του Εωσφόρου και του ψεύδους, παρά των «Εκκλησιών» - που εδρεύει στη Γενεύη.

Ένα από τα μέσα, που χρησιμοποιεί ο Οικουμενισμός για να επιτύχει τους σκοπούς του, είναι ο συγκρητισμός, αυτός ο θανάσιμος εχθρός της χριστιανικής πίστεως, τον οποίο προωθεί το λεγόμενο «Παγκόσμιο Συμβούλιο των Εκκλησιών» ή μάλλον το «Παγκόσμιο Συνούθλημα των Αιρέσεων», όπως δικαιολογημένα έχει χαρακτηριστεί. «Ο συγκρητισμός είναι η σχετικοποίηση των θρησκειών και των θρησκευτικών ιδεών. Είναι μία πανοικουμενική θρησκευτική σύνθεση και σύζευξη των πιο αντιθετικών και ανόμοιων στοιχείων».

Ο Οικουμενισμός κινείται σε δύο επίπεδα: το πρώτο σε διαχριστιανικό και το δεύτερο σε διαθρησκειακό. Έτσι έχουμε τον διαχριστιανικό οικουμενισμό και τον διαθρησκειακό οικουμενισμό, οι οποίοι αποτελούν δύο από τις βασικές κατευθύνσεις του Οικουμενισμού. Τόσο ο διαχριστιανικός όσο και ο διαθρησκειακός οικουμενισμός είναι προβατόσχημοι λύκοι και Δούρειοι Ίπποι, που ουσιαστικώς λατρεύουν τα είδωλα, είτε των παρατάξεών τους, είτε των προσωπικών τους παθών, είτε της λογικοκρατίας, είτε του πολιτικού τους πιστεύματος, είτε των φιλοσοφικών ιδεολογημάτων τους. Η Ορθόδοξη θεολογία απορρέει από την αποκαλυπτική εμπειρία, που προσφέρει η άκτιστη θεία ενέργεια της Αγίας Τριάδος μέσα στην Ορθόδοξη Εκκλησία. Ο μεν διαχριστιανικός οικουμενισμός προωθεί την ένωση των διαφόρων χριστιανικών «ομολογιών» (Παπικών, Προτεσταντών, Αγγλικανών, Ιεχωβάδων, Πεντηκοστιανών, Μονοφισιτών, μετά της Νύμφης του Χριστού Αγίας Ορθόδοξου Καθολικής Εκκλησίας) με το κριτήριο του δογματικού μινιμαλισμού. Σύμφωνα με την οικουμενιστική αρχή του «διαχριστιανικού δογματικού συγκρητισμού» οι δογματικές διαφορές μεταξύ ετεροδόξων είναι απλώς τυπικές παραδόσεις κάθε «εκκλησίας» και πρέπει να παρακάμπτονται για το καλό της ενότητας της Εκκλησίας, η οποία μπορεί να εκφράζεται με την ποικιλία διαφόρων μορφών και εκφράσεων. Ο δε διαθρησκειακός οικουμενισμός, θεωρώντας ότι σε όλες τις θρησκείες υπάρχουν θετικά στοιχεία, προωθεί την ένωση μεταξύ αυτών και κυρίως μεταξύ των δήθεν τριών μονοθεϊστικών θρηκειών του κόσμου, του Χριστιανισμού, του Μουσουλμανισμού και του Ιουδαϊσμού. Με λίγα λόγια προωθεί την λεγόμενη «πανθρησκεία». Σύμφωνα με την οικουμενιστική αρχή του «διαθρησκειακού συγκρητισμού» πρέπει να βλέπουμε τα «κοινά θεολογικά σημεία», που υπάρχουν σε όλες τις «μονοθεϊστικές θρησκείες», ώστε να οικοδομήσουμε την θρησκευτική ενότητα της οικουμένης.

Λέγει ο άγιος Συμεών ο Νέος θεολόγος ότι, για να σωθεί ένας άνθρωπος, πρέπει να έχει ορθή (= ορθόδοξη) πίστη και ορθά (= ορθόδοξα) έργα και ζωή, δεν σώζεσαι. Το ίδιο γράφει και ο άγιος Κύριλλος Ιεροσολύμων στις «Κατηχήσεις» του.

Αν είναι δύσκολο να σωθεί ένας Ορθόδοξος χριστιανός, που αγωνίζεται, πόσο μάλλον ένας λεγόμενος «χριστιανός», που ανήκει στις αιρετικές ομάδες του παπισμού, των προτεσταντών, των μονοφυσιτών, είναι δυνατόν να σωθεί; Πως να σωθεί ένας Μουσουλμάνος, που πιστεύει ότι το Κοράνιο είναι δήθεν θεόπνευστο, όταν αυτό αρνείται τον Τριαδικό Θεό και την Θεότητα του ενσαρκωθέντος Υιού Του; Πως να σωθεί ένας Ιουδαίος, αφού ούτε την παλαιά Διαθήκη πιστεύει, ούτε την ζει, αλλά πιστεύει στο Ταλμούδ και στην Καμπάλα, που είναι δαιμονική μαγεία και σατανολατρεία; και γιατί σώνει και καλά να θέλουμε εμείς οι πιστεύοντες στην Ορθόδοξη Εκκλησία να συμπροσευχόμαστε και να συλλειτουργούμε με τους αιρετικούς, ετεροδόξους και τους ετεροθρήσκους;

Δεν βοηθούμε να σωθούν όλοι οι αιρετικοί με το να λέμε προς αυτούς ότι και αυτοί έχουν ορθό δρόμο, που οδηγεί στον ίδιο Θεό, όμως από μια άλλη οδό, που είναι νόμιμη κι αυτή, όπως ο δρόμος, που ακολουθούμε οι Ορθόδοξοι Χριστιανοί.

Επομένως, ο Οικουμενισμός είναι μεγάλο εμπόδιο στην αληθινή ένωση, την καταργεί και την αφανίζει, δείχνει ότι είναι ανώφελη και άχρηστη.

Ο Οικουμενισμός για να υλοποιήσει τους στόχους του, παραθεωρεί βασικές αρχές της Ορθοδοξίας.

Προβάλλει την αντίληψη της «Διευρημένης Εκκλησίας», σύμφωνα με την οποία η Εκκλησία είναι μία και περιλαμβάνει τους χριστιανούς κάθε «ομολογίας», από τη στιγμή που δέχθηκαν το βάπτισμα. Έτσι, όλες οι «χριστιανικές ομολογίες» είναι μεταξύ τους «Αδελφές Εκκλησίες». Πρόκειται για την θεωρία της βαπτισματικής θεολογίας.

Μέσα στο ίδιο πνεύμα κινείται και η θεωρία της «Παγκόσμιας ορατής Εκκλησίας». Η Εκκλησία, που υφίσταται τάχα «αόρατα» και απαρτίζεται από όλους τους χριστιανούς, θα φανερωθεί και στην ορατή της διάσταση με τις κοινές ενωτικές προσπάθειες.

Τις αντιλήψεις αυτές επηρέασε και η προτεσταντική θεωρία των κλάδων, σύμφωνα με την οποία η Εκκλησία είναι ένα «δένδρο» με «κλαδιά» όλες τις «χριστιανικές ομολογίες», καθεμιά από τις οποίες κατέχει ένα μόνο μέρος της αληθείας.

Ας προστεθεί, επίσης, και η θεωρία των «δύο πνευμόνων», που αναπτύχθηκε μεταξύ ορθοδόξων οικουμενιστών και παπικών. Σύμφωνα με αυτήν, Ορθοδοξία και παπισμός είναι οι δύο πνεύμονες, με τους οποίους αναπνέει η Εκκλησία. Για να αρχίσει τάχα να αναπνέει ορθά και πάλι, θα πρέπει οι δύο πνεύμονες να συγχρονίσουν την αναπνοή τους.

Οι εκ των ορθοδόξων και των παπικών οικουμενιστές πιστεύουν ότι ο παπισμός με τη λογικοκρατία και τον φιλοσοφικό στοχασμό είναι συμπλήρωμα απαραίτητο στη «διηρημένη χριστιανοσύνη», και ο μυστικισμός της Ορθοδόξου πνευματικότητας συμπληρώνει τον στοχασμό του παπισμού. Και η Ορθοδοξία και ο Παπισμός είναι δύο εξ ίσου νόμιμες παραδόσεις της μίας και αδιαίρετης αρχαίας ηνωμένης Εκκλησίας. Για να λειτουργήσει σωστά ο οργανισμός της Εκκλησίας, πρέπει να ενωθούν και πάλι οι «δύο αδελφές Εκκλησίες», η Ορθοδοξία και ο Παπισμός, αφού καθарίσουν την ιστορική μνήμη από τα λάθη, τις παραλείψεις, τους τυχόν πολέμους, που έγιναν μεταξύ ορθοδόξων και παπικών την τελευταία χιλιετία και να ξεκινήσει μια νέα εποχή, νέα τάξη πραγμάτων μεταξύ των δύο Εκκλησιών, που θα στηρίζεται στην αμοιβαία αγάπη, στην αγαστή συνεργασία σε θέματα κοινής ενότητας, μαρτυρίας και ιεραποστολής στον σύγχρονο εκκοσμηκευμένο κόσμο, κοσμοπολιτισμό και αθεϊσμό.

Στην πραγματικότητα, όμως, ο Παπισμός θέλει να απορροφήσει την Ορθοδοξία με την ένωση τύπου «Ουνίας», που επιθυμεί διακαώς, κάνοντας ανώδυνες για τον Παπισμό υποχωρήσεις, προς την πλευρά της Ορθοδοξίας.

Γι' αυτό πρέπει να ενημερώσουμε όλοι μας κάθε Ορθόδοξο χριστιανό, για τα σχέδια του Παπισμού, που δεν είναι Εκκλησία, αλλά κράτος, το Βατικανό. Ούτε είναι ο Παπισμός Ρωμαιοκαθολική Εκκλησία. Δεν είναι ούτε Ρωμαϊκή, ούτε Καθολική, ούτε Εκκλησία. Δεν έχει σχέση με την Ρωμηοσύνη, ούτε με την Ρωμανία. Δεν είναι Καθολική, αφού χωρίστηκε μόνη της από την Ορθόδοξη Εκκλησία το 1054 μ.Χ. Δεν είναι Εκκλησία, αφού έγινε κράτος, αφού υπέκυψε στον τρίτο πειρασμό του Χριστού. Δέχτηκε ο Παπισμός την πρόταση του διαβόλου να τον προσκυνήσει και να τον κάνει κοσμικό παντοκράτορα της γης. Εμείς οι Ορθόδοξοι είμαστε η σωστή Ρωμαιοκαθολική Εκκλησία. Εμείς οι Ορθόδοξοι είμαστε Ρωμηοί, σε μας ανήκει η Ρωμανία, η Ρωμηοσύνη. Η Ορθοδοξία είναι η Μία, Αγία, ΚΑΘΟΛΙΚΗ και Αποστολική Εκκλησία Του Χριστού, το ένα και μοναδικό Του Σώμα, με Κεφαλή Εκείνον.

Ενώ παγκοσμίως το σπίτι του Παπισμού κλονίζεται επικίνδυνα λόγω του αθεϊσμού, της εκκοσμηκείσεως, της αυτοδικαιώσεως των παπικών και της ανηθικότητός τους, με τις χιλιάδες των σκανδάλων παιδεραστίας, πάνε δυστυχώς οι Οικουμενιστές να στηρίζουν τον Παπισμό με παραχωρήσεις σε θέματα πίστεως, παραδόσεως, λατρείας και διοικήσεως. Γι' αυτό πρέπει να προσέξουμε την εντολή του Αποστόλου Παύλου: «Γίνεσθε φρόνιμοι ως οι όφεις και ακέρατοι ως αι περιστεραι». «Ιδού αποστέλλω υμάς ως πρόβατα εν μέσω λύκων».

Βασική θέση του Οικουμενισμού είναι επίσης και η εξής: ότι δήθεν επιτρέπεται η συμπροσευχή μεταξύ Ορθοδόξων και αιρετικών η αλλοθρήσκων.

Σκοπός του Οικουμενισμού δεν είναι να αδειάσει τους ιερούς Ναούς από πιστούς· αντίθετα τους θέλει ασφυκτικά γεμάτους, μόνο που αυτοί οι «πιστοί» θα έχουν ο καθένας την δική του πίστη και διδασκαλία.

Τέλος στις μεθόδους, που χρησιμοποιεί ο Οικουμενισμός για την προσέγγιση των χριστιανών, περιλαμβάνεται και ο δογματικός μινιμαλισμός και ο δογματικός μαξιμαλισμός. Όσον αφορά στον δογματικό μινιμαλισμό, πρόκειται για προσπάθεια να συρρικνωθούν τα δόγματα στα πιο αναγκαία, σ' ένα «μίνιμουμ» (= ελάχιστο), προκειμένου να υπερπηδηθούν οι δογματικές διαφορές μεταξύ των «ομολογιών» και να επέλθη η «ένωση των χριστιανών». Το αποτέλεσμα όμως είναι η παραθεώρηση του δόγματος, ο υποβιβασμός και η ελαχιστοποίηση της σημασίας του. «Ας ενωθούν», λένε, «οι χριστιανοί και τα δόγματα τα συζητούν αργότερα οι θεολόγοι!» Με την μέθοδο βέβαια αυτή του δογματικού μινιμαλισμού είναι ίσως εύκολο να ενωθούν οι χριστιανοί. Οι τέτοιοι «χριστιανοί» όμως μπορεί να είναι Ορθόδοξοι, δηλ. αληθινά χριστιανοί; Όσον αφορά στον δογματικό μαξιμαλισμό, εννοείται η προσπάθεια μερικών να προσθέσουν νέες λέξεις και όρους στο δόγμα, για να ερμηνεύεται δήθεν καλύτερα η πίστη η να επιδιώκεται μια νέα ευρύτερη ερμηνεία.

Γίνεται, λοιπόν, κατανοητό ότι η αποδοχή, η εγκόλπωση, η υιοθέτηση της παναιρέσεως του Οικουμενισμού και των αντορθόδοξων θεωριών του, που απομειώνουν την Αγία μας Εκκλησία, το σώμα του Χριστού. Αν σύμφωνα με τους οικουμενιστές, όλες οι ομολογίες και οι θρησκείες είναι το ίδιο, αν όλοι στον ίδιο Θεό πιστεύουμε, αν οι αιρέσεις και οι θρησκείες είναι διαφορετικοί, αλλά αποδεκτοί τρόποι προσεγγίσεως του ίδιου Θεού, τότε γιατί πέθαναν οι άγιοι και οι μάρτυρες μας και γιατί ο Θεός χαρίτωσε τα λείψανά τους;

Μια από τις πλείστες αναντίρρητες Θεϊκές αποδείξεις και Θεοσημείες δι' όλα τα ανωτέρω είναι ο άγιος ένδοξος Ιερομάρτυς Αθανάσιος ο Λιθουανός, ηγούμενος Μικρορωσσίας, τον οποίον εδολοφόνησαν οι Παπικοί ουνίτες της Πολωνίας, τον έρριξαν σ' ένα βόθρο όπου παρέμεινε επί 17 χρόνια και όταν οι ορθόδοξοι αδελφοί μας ανέσυραν το μαρτυρικό του σώμα, μέσα από τη δυσωδία του βόθρου ανεφάνη Χάριτι του Ζώντος Θεού, αδιαλώβητο, άφθαρτο, και ευωδιάζον και σήμερα ο άγιος ευλογεί την Ορθόδοξη Εκκλησία της Πολωνίας με το άφθαρτο, αναλλοίωτο και θαυματουργούν λείψανό του και προσφέρει διΐστορικώς πλέον και Αυτός την απάντηση των ουρανών, στην παναίρεση του Οικουμενισμού που είναι εφεύρημα και έργο του βυθίου δράκοντος.

Μετά θερμών αγωνιστικών και πατρικών ευχών!

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΣΑΣ

+ ο Πειραιώς ΣΕΡΑΦΕΙΜ